

Copertă: Dan M. Seid, Andreia E. Breaz

Corectură: Blanca Pop, Dan M. Seid

Tehnoredactare: Andreia E. Breaz

Colecția: *PROZĂ*

Descrierea CIP aparține Bibliotecii Naționale a României

ISBN GENERAL 978-606-730-737-5

ISBN SPECIFIC VOL. 1 978-606-730-738-2

© Dan M. Seid

Toate drepturile sunt rezervate.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2021

Editor: Nadia Fărcaș

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Dan M. Seid

Băiatul fără lacrimi

Vol. I

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2021

CUPRINS

<i>Însemnările anului 1987</i>	5
Capitolul 1. S-a născut un băiețel	7
Capitolul 2. Organizația Secretelor.....	31
Capitolul 3. La mulți ani, Evald!	48
Capitolul 4. În întunericul canalelor	67
Capitolul 5. Cetatea Verde	103
Capitolul 6. Găsiți-l pe băiat!	117
Capitolul 7. Întrebări și răspunsuri	154
Capitolul 8. Puterile Băiatului fără Lacrimi	198
Capitolul 9. Clanul Ochilor Albi.....	239
Capitolul 10. Lacrimi uscate	259
<i>Scurt istoric al personajelor</i>	293

Pentru prima dată s-a trezit singur.

Urma să simtă viața

așa cum nimeni nu a mai făcut-o.

Avea să schimbe totul.

*

Stătea în fotoliul său și ținea în mână o bucată de hârtie învechită. Era împăturită de mai multe ori. O privea fără să schițeze niciun fel de emoție, dar se vedea-n ochii lui că acea bucată de hârtie era cu adevărat prețioasă pentru el. O despături încet. Un zâmbet ușor îi trădă bucuria revederii celor scrise acolo. Trecuseră atâția ani de atunci și se întâmplaseră atât de multe...

Cu acel zâmbet ce stăruia pe chip și cu o mișcare ușoară a ochilor, se apucă de citit:

Însemnările anului 1987

Astăzi am fost pe ascuns, ca de obicei, în mijlocul unei întâlniri de-a dreptul misterioase. A fost incredibil. Nu a mai fost vreuna asemănătoare până acum. Total diferită. Și securitatea a fost înzecită, dar degeaba, doar eu sunt un spion înăscut! Nu a fost ușor, dar am reușit să mă strecur cumva. Au fost prezenți oameni importanți acolo, în Casa Câinelui. Au vorbit multe, dar pe acei șapte oameni îmbrăcați în negru i-am văzut pentru prima dată. Și mai aveau și acele ciudate măști pe față, negre, cu un romb alb desenat pe ele. M-au trecut zeci de fiori reci stând ascuns și ascultându-i. Au adus în discuție două lucruri care nu-mi dau pace: cea profetie, sau ce o fi ea, despre un om ce se va naște cu puteri de neimaginat, care o să le netezească drumul spre planuri doar de ei știute. Iar celălalt lucru discutat acolo era despre

Res: construcția unui oraș misterios, unul cum nu există altul pe pământ.

Desigur că profeția e cea mai interesantă, dar pare și cea mai puțin posibilă dacă e să adaug atribute despre puterile acelu om, cuvinte pe care nu le scriu aici, în caz că jurnalul meu ajunge în mâinile cui nu trebuie, iar povestea cu acel oraș e mai aproape de limitele normalului, dar la fel de fascinantă ca prima. Am aflat lucruri incredibile. Sunt peste măsură de bucuros! Păcat că nu am cu cine vorbi despre asta.

Oricum, dacă lucrurile astea au câtuși de puțin adevăr în ele, atunci lumea pe care astăzi o văd cum o văd e pe cale să se schimbe întru totul.

Un mare mister învăluie aceste secrete, iar eu voi răspândi lumină peste ele!

Trebuie să închei, pentru că a ajuns tata acasă și abia aștept să-l întreb cum a fost la muncă.

Pe curând, Jurnal secret.

Hua Unu

A rămas pentru un timp cu privirea pe hârtie, apoi a împăturit-o și a strâns-o în pumn. S-a lăsat pe spate în confortabilul său fotoliu și a închis ochii. Probabil că îi era dor de acele vremuri...

Capitolul 1

S-a născut un băiețel

Undeva, într-un oraș devenit peste noapte bijuteria de neprețuit a Europei, urma să se nască un băiețel.

Viitoarea mămică era tânără, nu avea mai mult de douăzeci de ani, frumoasă, cu ochii verzi, mari și la prima vedere, ușor naivi. Părul blond, lung și puțin ondulat mai mereu îi cădea peste față și ea și-l dădea după ureche – gest ce devenise deja un obicei; un tatuaj ce întruchipa o pasăre colibri îi acoperea antebrațul drept și era conturat excelent de bine în culori foarte vii, doar ochisorii erau negri, precum lacul de pe unghii.

Nu cu mult timp în urmă venise în acest oraș și avea vise mari și frumoase, era o rebelă ce trăia viața din plin. Voia să ajungă cântăreață, deși visul ăsta i se stinsese atunci când s-a îndrăgostit de un pierde-vară, care se pare că după ce își satisfăcuse toate poftetele cu ea, o părăsise fără să clipească, iar acum ea era singură, cu burta mare și cu visul pierdut. Poate că era, totuși, prea naivă pentru o femeie oarecum rebelă.

Imediat după ce a rămas singură a renunțat la numele de familie și și-a păstrat doar prenumele. Lesnia. Îi plăcea. Într-un oraș imens precum acesta, nu e ceva ieșit din comun să ai doar un singur nume.

Și povestea ei nici măcar nu e unică, pentru că se întâmplă foarte des ca visele să fie spulberate la un moment dat, dar să renască, în cazul ei, imediat ce băiețelul se va naște.

Era într-o zi călduroasă de toamnă, într-o joi, anul 2023, când Lesnia stătea pe o bancă undeva, aproape de parcul orașului și mânca înghețată – marea ei dragoste atunci când vine vorba de ceva răcoritor. Poate cam mult spus „marea ei dragoste”, deoarece înghețata este preferată aproape de toată lumea – mai ales în zilele călduroase.

În timp ce se delecta cu înghețata, se ridică de pe bancă pentru o scurtă plimbare prin parc. Îi plăcea acolo. Era un loc de vis, un loc minunat unde parcă toate lucrurile par mai roz. Purta o rochie lungă, albastră, care se potrivea de minune pe corpul său transformat. Burtica îi era foarte vizibilă și mereu zâmbea când realiza ce repede s-a obișnuit cu ea. Pășea încet. Nu era tristă, dar nici fericită. Avea să fie o mamă singură. Sună urât, sau, cel puțin, nelalocul lui. Îi treceau fel de fel de gânduri prin cap: „Cum o să-l crească? Ce o să se aleagă de ea?” – întrebări serioase, nu idei menite să dea culoare vieții ei rebele, ca până acum.

„Cine naiba o făcuse așa naivă?”, se încurcă ea printre gânduri. „Cine?”.

Deși reflecta cu durere amară, trebuia totuși să recunoască că părinții ei au făcut tot posibilul să o crească cât mai bine și să-i ofere toată dragostea lor. Ar fi fost urât din partea ei să arunce vina asupra lor. Nu e în regulă să găsească scuze după scuze și în plus, să mai și arunce cu noroi în cei care au zămislit-o. Ea știa asta. Nu era proastă. De fapt, nu era deloc proastă, doar că era naivă. Era o

diferență. Așa că sfârși prin a le mulțumi părinților ei pentru tot ce au făcut pentru ea și apoi mima un mic zâmbet. Așa își făcea ea curaj. Gândul îi sărise imediat, la ce lăsase în urma sa, acasă.

„Oare sunt bine?”, se întrebă ea.

Știa că provocase durere în inimile celor lăsați în urmă, dar nu avusese încotro. Așa simțise că trebuie să facă. Poate că acum, când își privea burta, nu mai era atât de sigură. Însă ce a fost, a fost, iar ea era decisă să continue să viseze la un viitor mai bun pentru ea și pentru băiețelul ei, ce avea să se nască cât de curând.

*

Îi era greu. Câteodată simțea că era singură împotriva tuturor necazurilor din lume și oricât încerca să zâmbească, abia de-și stăpânea lacrimile. Era tristă, dar credea că odată cu trecerea timpului, totul va fi bine. Adânc în sufletul ei era o luptătoare. Se bucura de înghețata cu ciocolată și din când în când mai scăpa câte un mic oftat din sufletul său încărcat. Încă se plimba prin frumosul parc și avuse mare noroc că parcul era la o aruncătură de băț de Spitalul „Viața” – cel mai important spital al orașului cunoscut sub numele de Cetatea Verde, dar poreclit de cei vârstnici, Noul Pripiat. Când să se așeze pe bancă pentru o scurtă odihnă, simți o împunsătură, iar imediat după, picioarele începuseră să tremure de parcă tocmai ce urcase o mie de trepte, iar apa ce i se prelingea pe coapse o sperie rău de tot, și cu toate că obrajii i se înroșiseră de rușine, reușise să strige după ajutor și, imediat, câțiva trecători se adunaseră în jurul ei. Lumea

era curioasă ca de obicei – nu cumva să treacă ceva nou pe lângă oameni, fără să știe cu toții ce s-a întâmplat. Într-un final, unul dintre ei se oferă să o ajute să ajungă la spital. În urma ei, un câine minuscul înfuleca cu poftă din înghețata lăsată în urmă de viitoarea mămică.

Și uite așa se trezi frumoasa Lesnia în salonul unui doctor slăbuț, care o liniștea cu tot felul de povești despre cât de ușor vin copiii pe lume, alungându-i ca prin minune toate gândurile negre care o făceau să transpire și să tremure de parcă cine știe ce avea să i se întâmple. Sărăcuța de ea, nu era de condamnat, pentru că trecuse și ea prin destule și nu e deloc ușor atunci când visezi departe, iar mai apoi îți dai seama că a fost o mare prostie să-ți umpli capul cu atâtea și atâtea vise deșarte. Îi era greu și ei, dar doctorul slăbuț știa ce vorbește și clar că mai avusese el astfel de cazuri, pentru că prea bine le potrivea pe toate – felicitări lui – părea într-adevăr un doctor priceput. Orele treceau încet pentru Lesnia și acum începuse să creadă că totul fusese doar o alarmă falsă, iar pentru moment, avea să scape de durerile unei nașteri – poveștile auzite de ea despre aducerea pe lume a unui copil nu erau tocmai plăcute. Era mai liniștită și aproape că adormi puțin, însă noaptea aceea avea să o țină minte pentru o lungă perioadă de timp. Târziu, cam pe la ora trei, salonul, iar mai apoi tot coridorul, erau zguduite de strigătele ei, destul de puternice pentru o femeie așa de delicată. Nu avea dureri chiar așa de mari, dar parcă fără să vrea îi venea să țipe și iar să țipe – probabil că se descărca de toate cele câte fuseseră pe capul ei în ultima vreme.

Doctorul era calm. Zâmbea chiar. Trecuse prin multe de când devenise doctor, zâmbetul și calmul său dovedeau asta. Două asistente îl ajutau cu tot ce avea nevoie, iar a treia o ținea pe Lesnia de mâna dreaptă și încerca să o liniștească ștergându-i fruntea cu un prosop umed. Totul decurgea bine. Medicul asta își făcea treaba cu mare seriozitate, deși Lesnia striga întruna, și de o durea, și de nu o durea. La un moment dat, doctorul îi făcuse semn că totul e bine, dar mai apoi, amintirile se scufundaseră în ceață. Sărăcuța de ea, era istovită.

A doua zi, Lesnia își ținea băiețelul în brațe și îl studia cu mare atenție. I se părea că e foarte mic și pe deasupra, mai era și urâțel. Observă că avea ochii săi și câteva fire de păr negru moștenite de la tatăl său, dar în rest, nu găsea nicio asemănare cu niciunul. Nu era chiar cum se aștepta ea să fie și asta pentru că ea dorea altceva – o păpușă de copil precum aceia din reclamele la lapte praf. Ei bine, nu știa ea prea multe despre un nou-născut și totuși, după ce îl studiasă ore-n șir, se hotărâse să îl crească cum poate ea mai bine și se vedea-n ochii ei cum dragostea pentru el creștea secundă de secundă. Cum ar fi putut să-l abandoneze? Era mama lui. Puiul acela mic și neajutorat avea nevoie de ea. Era băiețelul ei. Era fericită. Lacrimile îi înecaseră ochii și emoțiile o copleșiseră pe de-a-ntregul, își strânse copilul la piept și îl sărută cu dragoste de mamă. Se vedea cum o legătură specială se creează între ei, acea legătură mamă-fiu pe care o cunosc toate mamele din lume.

S-a născut un băiețel. După o săptămână în spital, Lesnia se pregătea să plece acasă. Cu micuțul său în brațe îl aștepta pe doctorul cel slăbuț pentru a-i mulțumi, dar și pentru a primi eventualele sfaturi care o să-i prindă bine pentru creșterea micuțului ei.

Adevărul e că și ea s-a gândit cum de e așa drăguț cu ea de o sfătuisese cu multă răbdare și, pe deasupra, o și ajutase cu absolut tot în această săptămână, deși nu se cunoșteau. Bărbații sunt bărbați și, de obicei, nu le trebuie multe motive ca să arate o atenție sporită unei femei frumoase, dar totuși, acest doctor părea serios și nu lăsa de înțeles în aceste zile că ar admira ceva anume la ea, mai degrabă era interesat de băiețel.

„Nu toți bărbații sunt precum tâmpitul care m-a părăsit”, gândi ea. „Doctorul acesta pare de treabă”... Oricum, nici Lesnia nu era o mare cititoare de caractere, își dădea și ea cu presupusul, ca orice femeie care trecuse prin ce trecuse și ea.

— Bună ziua, Lesnia, o salută doctorul cel slăbuț, al cărui nume ea nu îl știa pentru simplu motiv că îi spunea doar „domnul doctor”.

— Bună ziua, domnule doctor, îi răspunse ea.

— Ai fost o pacientă exemplară, iar băiețelul tău este visul oricărei mame. E totul în regulă?

— Ce vreți să spuneți? Întrebă ea, nedumerită.

— Ai nevoie de ceva? Ești bine?

— Mă refeream la copil, se grăbi ea să-l oprească să mai pună întrebări. Cum adică e visul oricărei mame?

— E foarte cuminte, isteț și sănătos tun.

După ce cântări câteva clipe cuvintele lui, Lesnia continuă să-l descoase:

— Cuminte este, sănătos este, după cum spuneți dumneavoastră și vă cred, dar isteț? Abia de are o săptămână. Cum știți asta?

— E simplu să răspund. Uite, de exemplu, copilul nu a vomitat nici măcar o singură dată, asta pentru că mănâncă exact cât are nevoie și când are nevoie, dar ceea ce e și mai ciudat, e că nu plânge deloc. Se pare că îi e foarte bine. Iar pe deasupra, de când s-a născut năzdrăvanul acesta, în spital se simte o stare crescândă de bucurie pentru ceilalți copii, dar și pentru pacienți, și chiar și personalul e din cale-afară de bine dispus. E doar o presupunere, dar eu cel puțin așa cred. Am văzut mii de copii și până acum nu am crezut că o să ajung să văd unul precum al tău. E deosebit. Pur și simplu. Nu crezi?

— Nu știu ce să spun, se miră Lesnia.

Se pare că nici măcar nu observase că puiul ei drag nu a plâns deloc. Acum era luată de gânduri ciudate, iar asta o neliniștea... •

Unde să mai pomenești una ca asta, căci plânsul e ca aerul la copiii mici și trebuie să fie și el prezent – pentru că oricât își dorește o mamă să își vadă copilul liniștit și fără lacrimi, nu se poate să lipsească chiar așa. Plânsul a făcut întotdeauna parte din experiența unei nașteri și tocmai de aceea era destul de ciudat pentru ea să audă una ca asta. Copilul ei nu a plâns deloc, dar mai apoi ce să facă – bine că era sănătos – și lasă, că are vreme să plângă, doar viața e lungă și plină de surprize.